

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1003²

Κυρ. μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Μάρκ. 8,34-9,1)
21 Σεπτεμβρίου 2014 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἄνθρωπος σύνθεσι σώματος καὶ ψυχῆς

«Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8,36)

Σὰν γέρος ἐπίσκοπος, θὰ σᾶς πῶ μερικά λόγια. Θὰ προσπαθῶ νὰ μιλήσω ἀπλᾶ.

Ἄκούσατε τὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει σήμερα; Μιλάει γιὰ τὸν ἄνθρωπο. **Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος;**

Ἦταν κάποτε ἐποχὴ, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε στὴ γῆ· τώρα ὁ πληθυσμὸς τῆς εἶνε πέντε δισεκατομμύρια. Ὑπῆρχαν βέβαια ἥλιος, φεγγάρι, ἀστέρια· ὑπῆρχαν θάλασσες, ποτάμια, λίμνες· ὑπῆρχαν βουνὰ καὶ λαγκαδία· ὑπῆρχαν ζῶα μικρὰ καὶ μεγάλα, γαϊδουράκια, ἀρνάκια, πουλιά, ἔντομα... Ἄλλα ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε. Ὑπῆρχε δηλαδὴ νοικοκυριό, ἀλλὰ ἔλειπε ὁ **νοικοκύρης**. Ποιὸς εἶνε ὁ νοικοκύρης; Ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸς τὰ ἐξουσιάζει ὅλα αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο αὐτόν.

Καὶ ποιὸς τὸν ἔφτιαξε τὸν ἄνθρωπο; Μία λογικὴ ἀπάντησι ὑπάρχει· ὁ Θεός. Καὶ φτάνει μόνο ὁ ἄνθρωπος, ὅπως εἶνε φτιαγμένος, ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Πῶς εἶνε ὁ ἄνθρωπος; **Εἶνε σύνθετος** ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχὴ, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος. Αὐτὰ τὰ **δύο εἶνε τὰ συστατικά του**.

Σπουδαῖο τὸ **σῶμα** τοῦ ἀνθρώπου! Ἔχει λόγου χάριν μάτια. Τί εἶνε τὰ μάτια; Μιὰ τέλεια φωτογραφικὴ μηχανή. Μέχρι τώρα ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ φτεριάξῃ ἓνα μάτι. Τί μυστήρια ἔχει μέσα! Ποιὸς τὸ δημιούργησε τὸ μάτι; Καὶ μόνο τὸ μάτι; Τὸ αὐτί; Ἐπάνω στὸ Βίτσι ὁ στρατὸς ἔχει ἓνα αὐτί - μηχανήμα ποὺ τὸ λένε ραντάρ, καὶ μ' αὐτὸ ἀκούει τ' ἀεροπλάνα ἀπὸ μακριά. Ἔ λοιπόν, μικρὸ καὶ ἀσημαντὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ραντάρ· ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνώτερο ραντάρ, τὸ αὐτί του! Τί ἔχει μέσα τὸ αὐτί; Μηχανὴ ὀλόκληρη! Ποιὸς τὸ ἔφτιαξε; Ὁ Θεὸς τὸ μάτι, ὁ Θεὸς τὸ αὐτί. Τί ἄλλο ἔκανε ὁ Θεός; Τὴν καρδιά. Τί εἶνε ἡ καρδιά! Τρα-

βάει τὸ αἷμα, τὸ πάει παντοῦ. Καὶ τὸ αἷμα ἀλοῦ γίνεται τρίχα, ἀλλοῦ γίνεται κόκκαλο, ἀλοῦ γίνεται νεῦρο, ἀλλοῦ γίνεται σάρκα κ.τ.λ.. Πῶς γίνονται αὐτὰ; Μυστήριο! Μέχρι τώρα ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ φτεριάξῃ οὔτε καρδιά οὔτε αἷμα. Ποιὸς τὰ ἔφτιαξε αὐτὰ; Ὁ Θεός. Καὶ ὅποιος ἔχει μάτια γερά, ὅποιος ἔχει αὐτιά καὶ ἀκούει, ὅποιος ἔχει πόδια καὶ τρέχει, ὅποιος ἔχει ὑγεία καὶ δὲν πάει σὲ γιατρούς, εἶνε εὐτυχής. Ἡ **ὑγεία** εἶνε δῶρο τοῦ Θεοῦ. Λένε γιὰ τὸν Ὠνάση, ποὺ ἦταν πλούσιος καὶ εἶχε καράβια καὶ χρήματα μὲ τὸ τσουβάλι, ὅτι ὅταν ἀρρώστησε καὶ πῆγε στοὺς καλύτερους γιατρούς, εἶπε· Γιατρέ, κάνε με καλά, νὰ σοῦ δώσω ὅλα τὰ καράβια μου!... Λοιπόν, ἔχεις μάτια; σκέψου, ὅτι ἄλλοι δὲν ἔχουν μάτια. Ἔχεις αὐτιά; σκέψου, ὅτι ἄλλοι δὲν ἀκούνε καθόλου. Ἔχεις χέρια; σκέψου, ὅτι ἄλλοι εἶνε παράλυτοι. Σκέψου ὅλα αὐτὰ, καὶ εὐχαρίστησε καὶ δόξασε τὸ Θεό· διότι μπορεῖ νὰ ὦσι φτωχός, ἀλλὰ ἔχεις ἓνα μεγάλο πλοῦτο, ἓνα θησαυρό, τὴν ὑγεία σου καὶ ἐργάζεσαι.

Γιατί ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὸ σῶμα; γιατί μᾶς ἔδωσε μάτια, αὐτιά, καρδιά, μυαλό, πόδια, χέρια;... Μᾶς ἔδωσε μάτια, γιὰ νὰ βλέπουμε τὸ πρῶν τὸν ἥλιο καὶ νὰ λέμε· «*Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς*» (Δαξολ.). Μᾶς ἔδωκε τ' αὐτιά, γιὰ ν' ἀκοῦμε τὰ λόγια του, ν' ἀκοῦμε τὰ πουλιά ποὺ κελαηδοῦν καὶ νὰ τοῦ λέμε· «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες τ' αὐτιά». Μᾶς ἔδωσε τὰ χέρια, γιὰ νὰ κάνουμε τὸ σταυρὸ μας, νὰ κάνουμε τὸ καλό. Μᾶς ἔδωσε τὰ πόδια, γιὰ νὰ τρέχουμε σὲ κάθε ἀγαθὸ σκοπὸ. Μᾶς ἔδωσε τὴν καρδιά, γιὰ νὰ αἰσθανώμαστε καὶ ν' ἀγαποῦμε. Μᾶς ἔδωσε τὸ μυαλό, νὰ τὸν σκεπτόμαστε· γι' αὐτὸ μᾶς τὰ ἔδωσε. Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε; Δυστυχῶς, τὰ μάτια μας, τὰ αὐτιά μας, ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος, τὰ ἔχουμε κάνει ὀρ-

γανα τῆς ἁμαρτίας. Τί κάνουν τώρα οἱ ἄνθρωποι; Κάθονται τὴ νύχτα καὶ χαζεύουν ὦρες ὀλόκληρες μπροστὰ στὴν τηλεόρασι καὶ βλέπουν τὰ αἰσχρὰ πράγματα. Δὲν σοῦ ἴδωσε ὁ Θεὸς τὰ μάτια γιὰ νὰ βλέπῃς αὐτά· γιὰ κάποιον ἄλλο ἄνωτερο σκοπὸ σοῦ τὰ ἴδωσε.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σῶμα ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ κάτι ἄλλο. Ποιὸ εἶν' αὐτό; **Ἡ ψυχὴ.**

—Ψυχὴ; Δὲν τ' ἀφήνεις αὐτὰ τὰ παραμύθια; Ἔ τώρα! Ποῦ εἶνε ἡ ψυχὴ; σοῦ λέει. **Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ.** Ὁ ἄνθρωπος εἶνε σὰν τὸ ζῶον ποῦ φοφάει. Ἐγὼ δὲν εἶδα ψυχὴ. Σῶμα βλέπω, σῶμα ἔχω, ἀλλὰ ψυχὴ δὲν βλέπω. Δὲν ξέρω ποῦ εἶνε καὶ τί εἶνε αὐτὴ ἡ ψυχὴ...

Δὲν εἶνε ἔτσι τὰ πράγματα, ἀγαπητέ μου. **Ἔχει ψυχὴ ὁ ἄνθρωπος.** Λὲς ὅτι δὲν τὴ βλέπεις. Κ' ἐγὼ σὲ ρωτῶ· βλέπεις τὸν ἀέρα; Κανεὶς δὲν βλέπει τὸν ἀέρα. Τὸν καταλαβαίνει ὁμοῦς, καὶ παραδέχεται ὅτι ὑπάρχει ἀέρας, ἀπὸ τὶς διάφορες ἐκδηλώσεις του. Ὁ ἀέρας κουνάει τὰ δέντρα, ξερριζώνει πλατάνια, ἀρπάζει στέγες. Τὸν αἰσθάνεσαι τὸν ἀέρα. Ὅπως λοιπὸν παραδέχεσαι ὅτι ὑπάρχει ἀέρας—ἂν καὶ δὲν τὸν βλέπεις—, ἔτσι πρέπει νὰ παραδεχθῆς κι ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ, ἀπὸ τὶς διάφορες ἐκδηλώσεις της. Νὰ καὶ τὸ σύρμα. Δὲν βλέπεις τίποτα ἐπάνω του. Κι ὁμοῦς εἶνε φορτωμένο ἠλεκτρισμό. Τὸ παραδέχεσαι· καὶ δὲν τὸ ἀγγίζεις, γιὰ τὴ θὰ γίνῃς κάρβουνο. Ὅπως λοιπὸν δὲν βλέπεις τὸν ἠλεκτρισμὸ ἀλλὰ παραδέχεσαι ὅτι ὑπάρχει ἠλεκτρισμός, ἔτσι πρέπει νὰ παραδεχθῆς ὅτι ὑπάρχει καὶ ψυχὴ ἀόρατη.

Πῶς καταλαβαίνουμε ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ; Ἀπὸ τὸ ὅτι σκέπτεσαι—αὐτὴ ἡ σκέψι τῆς ψυχῆς εἶνε—, τὸ ὅτι συλλογίζεσαι, τὸ ὅτι κρίνεις, τὸ ὅτι τὸ μικρὸ παιδάκι πάει στὸ σχολεῖο καὶ μαθαίνει γράμματα. Πάρτε ἕνα ζῶον, ἕνα πῖθηκο, καὶ βάλτε τὸν στὸ σχολεῖο. Ὅσα χρόνια κι ἂν καθίση στὸ θρανίον, δὲν μαθαίνει γράμματα. Ἐνῶ τὸ παιδί μαθαίνει ἀλφάβητο, προχωρεῖ στὰ γράμματα, γίνεται σοφός, ἐπιστήμων, ἀνακαλύπτει τόσα ὠραῖα πράγματα. Ἀκόμη, τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀγαπάει, τὸ ὅτι ἐνθουσιάζεται, τὸ ὅτι εἶνε ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ γιὰ ἕνα μεγάλο ἰδανικό, αὐτὰ ὅλα εἶνε σημάδια ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ. Τὸ ὅτι μάλιστα ἀκούει ὁ ἄνθρωπος μέσα του μιὰ φωνὴ Θεοῦ, τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, εἶνε σημάδι ὅτι ἔχει ψυχὴ.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ἔχει σῶμα καὶ ψυχὴ. Κι ὅσο βέβαιος εἶσαι ὅτι ὑπάρχει σῶμα, τόσο βέβαιος νὰ εἶσαι ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ **ἀθάνατη καὶ αἰώνια.**

Μεγάλο πρᾶγμα ὁ ἄνθρωπος! Θεῖο δημιούργημα, αἰώνιο! Δημιουργήθηκε γιὰ νὰ δοξάζῃ,

νὰ ὑπηρετῇ, νὰ ὑμνῇ τὸ Θεό. Δὲν τὸ κάνει ὁμοῦς πάντοτε αὐτό. Ὅσοι ἄνθρωποι ἔκαναν καλὴ χρῆσι τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων τους, αὐτοὶ ἔγιναν **ἐπίγειοι ἄγγελοι.** Στὴν πατρίδα μας τὰ παλαιότερα χρόνια ἔζησαν τέτοιοι ἄνθρωποι. Μπορεῖ νὰ ἦταν φτωχοὶ καὶ ἀγράμματοι, μπορεῖ νὰ ἔβοσκαν πρόβατα καὶ γίδια, ἀλλὰ στὶς καλύβες τους ζοῦσαν σὰν ἄγγελοι. Κακὸ δὲν ἔκαναν· ἔκαναν πάντα τὸ καλό. Τώρα; Πῶς ἄλλαξε ὁ κόσμος! Ὑπάρχουν σπίτια—μέγαλα, μὲ ραδιόφωνα τηλεοράσεις καὶ ὅλα τὰ κομφορ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ μέσ' στὰ παλάτια αὐτὰ κατοικοῦν δαίμονες καὶ χειρότεροι ἀπὸ τοὺς δαίμονες! Γιὰ τὸ διάβολος ὅλα τὰ κακὰ τὰ κάνει, ἀλλὰ δὲν βλαστημάει· τρέμει τὸ Θεό. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ξεπέρασε καὶ τὸ διάβολο ἀκόμα, καὶ βλαστημάει τὸ Θεό. Μάλιστα. Τί νὰ σὲ κάνω; λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· λέγεσαι ἄνθρωπος, μὰ δὲν ζῆς σὰν ἄνθρωπος· ζῆς σὰν κτῆνος. Ἄς σκεφτοῦμε, **τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος,** ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔκανε νοικυραῖους, κ' ἐμεῖς εἴμαστε τόσο ἀχάριστοι. Δὲν εἴμαστε ἐν τάξει· φύγαμε ἀπ' τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ τί περιμένουμε;... Ἄς κλάψουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα λέει, ὅτι παραπάνω ἀπὸ τὰ λεφτά, παραπάνω ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, παραπάνω ἀπ' ὅ,τιδήποτε ἄλλο εἶνε—ποιό; Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου! «*Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;*» λέει ὁ Χριστός (Μάρκ. 8,36). Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Φαντασθῆτε μιὰ πολλὴ **μεγάλῃ ζυγαριά,** κρεμασμένη ἀπὸ τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ ὥστε νὰ φαίνεται ἀπὸ παντοῦ. Στὸ ἕνα μέρος τῆς ζυγαριᾶς ἄς βάλουμε ὅ,τι πολῦτιμο ὑπάρχει· χρυσάφια, πετράδια, χρήματα, τὰ πάντα. Καὶ στὸ ἄλλο τί νὰ βάλουμε; Μιὰ ψυχὴ! Ποιὰ ψυχὴ; Τὴν ψυχὴ τοῦ πῶ φτωχοῦ ἀνθρώπου. Ἔ, μόλις ἡ ψυχὴ ἀγγίξῃ, ἀμέσως ἡ ζυγαριὰ θὰ γύρῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς ψυχῆς!

Ἔχουμε ψυχὴ, ποῦ ἔχει ἀνεκτίμητη ἀξία. Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἔλεγαν· «**Καλὸν παράδεισο, καλὴ ψυχὴ!**». Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ ἄλλα; Γι' αὐτὸ ἕνας βοσκὸς ποῦ πιστεύει στὴν αἰωνιότητα εἶνε ἄνωτερος ἀπὸ ἕνα πρόεδρο δημοκρατίας ἄπιστο. Ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς ποῦ κατάλαβε τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς του.

Φράξτε, λοιπὸν, τὰ αὐτιά σας καὶ μὴν ἀκοῦτε τὰ λόγια τοῦ διαβόλου, τὰ λόγια τῆς ἀπιστίας. Τότε ὁ Θεὸς θὰ ἔναι μαζί σας, ἡ ἀγία Τριάς θὰ σᾶς εὐλογῇ αἰωνίως· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**